

EVIJA BALTIŅA

Esmu deviņpadsmitgadīga meitene,
kurai savas domas, sajūtas, sapņus un arī mazliet realitātes
patīk atspoguļot dzejā.

Nāku no kāda maza, mīļa, visnotaļ mājīga pagastiņa, kuru no visām pusēm ieskauj
ozolu alejas, bet tur pašā vidū – liela dzeltena pils – Druvienas pamatskola.

Esmu uzaugusi Druvienas pagastā, un varbūt tieši tāpēc,
ka Druvienā tik patīkami un mīļi cilvēki un mana ģimene, kas mani arī iedvesmo,
es sāku rakstīt dzeju.

Mani dzejoļi ir visādi - vairāk ar apslēptu domu, kura izteikta savādāk, nekā
patiesībā tai jāskan. Katru brīdi, kurā man sarosās kāda maza doma,
cenšos iztēloties to līdz galam. Tādejādi top kāds no maniem dzejoļiem.

Mana vecmāmiņa, kurai ļoti patīk tas, ko daru, saka:

" Evīt, lai nu kurš, bet es noteikti tavus dzejoļišus saprotu!"

Viņa mudina, lai neapstājos, un turpinu savas izjūtas un slēptās domas
izteikt dzejā.

Man ir prieks par to, ko es daru,
un prieks, ka tas patīk vēl kādam!